

РЕШЕНИЕ

№ 1095

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11799** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Л. Д. В., чрез пълномощник адв. Б., против решение от 19.10.2021 г., постановено по НАХД № 4260/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-001727/15.02.2021г., издадено от началник група към отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 (седемстотин) лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца“ за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно касаторът претендира неговата отмяна, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция“, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К. дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 05.12.2020 г. около 14:18 ч., в [населено място] лек автомобил марка „Р. К.“, с рег. [рег.номер на МПС] се движил по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при № 18, скоростта му на движение била 103 км/ч, при въведено ограничение на скоростта от 50 км. /ч. за населено място. Собственик на лекия автомобил е Л. В., като същият не е посочил лице, управлявало въпросното МПС.

Скоростта била измерена посредством система за видеоконтрол – TFR1-M № 505, представляващо одобрен тип мобилна система за видеоконтрол TFR-1M с идентификационен номер 505. Системата за видеоконтрол била вписана под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на 24.02.2010 г. със срок на валидност на одобрението до 24.02.2020 г. Към датата на извършване на нарушението, мобилната система е била преминала последваща техническа проверка на 26.06.2020 г., като срокът на валидност на проверката е едногодишен.

На 04.02.2021 г. младши автоконтрольор в ОПП-СДВР съставил срещу Л. Д. В. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено на 05.12.2020 г. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в присъствие на нарушителя и на двама свидетели. Нарушителят подписал АУАН без възражения. Такива не били депозираны и в тридневния срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на АУАН на 15.02.2021 г. началник сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР издала НП, предмет на проверка в настоящото производство.

Горната фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на свидетеля Р. /актосъставител/ и на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин, като не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при правилно приложение на материалния закон.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС подробно е анализирал събраните доказателства, въз основа на което е извършил правилни фактически установявания и е достигнал до законосъобразни правни изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че вмененото нарушение е доказано по несъмнен начин.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗАНН, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В останалите случаи се съставя АУАН и се издава НП.

В случая, нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, за която е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Системата за контрол отговаря на законовите изисквания по ЗДвП техническото средство, с което е установено нарушението, да бъде автоматизирано. По делото е приложен снимков материал, изготвен по съответния ред, от който се установява номерът на автомобил, превишението на скоростта, датата и часът на нарушението.

Видно от удостоверение № 10.02.4835, което е част от административнонаказателната преписка, мобилната система за видеоконтрол на нарушенията тип TFR1-M е от одобрените за използване типове средства за измерване до 24.02.2020г. Според Протокол № 1-38-20/26.06.2020г. и Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система, автоматизираното техническо средство № 505, монтирано в МПС на СДВР, с което е установено и заснето нарушението, е преминало успешно последваща проверка. Това означава, че към датата на засичане на скоростта на движение и заснемане на нарушението е било технически изправно да засича и заснема в срока на периодичния контрол.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията, действаща към момента на констатиране на нарушението, на водача на пътно превозно средство от категория В, каквото е пътно превозно средство в процесния случай, е забранено в населено място да превишава скоростта от 50 км/ч. Безспорно е установено, че водачът се е движил със скорост от 103 км/ч. /след приспаднат толеранс/. От събраните в производството пред СРС доказателства, се установява, че пътният участък, на който е установено нарушението, попада в границите на населено място.

Засечената скорост на движение на МПС е от 106 км/ч., с отчетения толеранс от 3%, което означава, че водачът се е движил с превишена скорост, над максимално установената, за каквото нарушение е наказан. Санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП предвижда за водач, който превиши над 50 км/ч разрешената максимална скорост в населено място, глоба във фиксиран размер от 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. Правната квалификация на нарушението съответства на установените по делото факти и на приложената санкционната разпоредба.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на СРС не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. ал. 3 НПК във вр. чл. 63 ЗАНН да съставляват основания за касиране на решението. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл. 13 НПК във вр. чл. 84 ЗАНН. Събраните и приети писмени доказателства са напълно достатъчни, за да се обоснове извод за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата, автора на деянието и неговата вина и не разколебават обвинителната теза на ответника.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, X-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.10.2021г., постановено по НАХД № 4260/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: